

ovre, vil man jo passende kunne henvende sig til den Kommanderende paa dette Skib, men forsaavidt der ikke er noget saadant, ser jeg ikke, der er nogen anden Vej at henvise dem til, end at de gaa til Politiet, og jeg maa anse dette for at være at forstaa saaledes, at de maa henvende sig til den nærmeste Sognefoged. — Naar det ærede Medlem endelig spurgte mig, ved hvilke Vidler Beboerne kunde sikkre sig imod Overlast i saadanne Tilfælde, vil det jo være overordentlig vanskeligt at svare derpaa. Jeg vil sige, at de maa sikkre sig derimod ved de Vidler, som Dyrigheden i det givne Dieblis ser sig i Besiddelse af til at skaffe Beboerne den Ret, de have Krav paa at faae, og forsaavidt dette ikke lykkes, maa man gaa den samme Vej, man tidligere er gaaet, nemlig igjennem diplomatiske Forhandlinger søge at skaffe de Bedkommende Oprensning for den Overlast, de have lidt.

Ordføreren (Luren): Det Spørgsmaal, hvorpaa det ærede Medlem kom ind, og som ganske vist vedrører det foreliggende Lovforslag, nemlig Spørgsmaalet om, hvor langt det danske Søterritorium strækker sig, er vistnok, som den høitærede Indenrigsminister nu forklarede, vanskeligt at besvare; det opfattes noget forskjellig af de forskjellige Nationer. Ved at se efter i gamle Dokumenter her hos os har man ikke kunnet finde nogen bestemt Definition for, hvor langt vi egentlig regnede det danske Søterritorium. Der findes saadanne Udtryk som, at det regnes saa langt, som et Kanonstuds rækker, men paa den Tid, da disse Bestemmelser bleve givne, rakte en Kanon ikke saa langt som nu, kunde man styde omtrent 3,000 Alen, vilde det være godt, hvortil man nu har Kanoner, som styde 15,000 Alen, ja, endog derover, saaledes at en saadan Grændse vilde medføre en meget betydelig Udvidelse af det danske Søterritorium. Egeoverfor, hvad der i den nyeste Tid er foreskildet, skal jeg gjøre opmærksom paa, at jeg, naar den høitærede Minister sagde, at Søterritoriet strakte sig en Mil fra Land, ogsaa nok tror, at dette kan indrømmes fra dansk Side, men de forskjellige Nationer regne en Mil forskjellig. Medens vi

saaledes regne en Mil for at være en Femtendedel af en Meridiangrad, regner man i Frankrig en Mil for en Tyvendedel deraf, saaledes at en fransk Mil er omtrent tre danske Fjerdingvet. Der er truffet en Overenskomst mellem den danske og den franske Regjering vedkommende et dansk Territorium, nemlig ved Island; da der, som bekendt, der opholder sig en stor Mængde franske Fiskere, har det været af Bigtighed at faae en Overenskomst af denne Beskaffenhed i Stand. Franskmændene ere gaaede ind paa, at det danske Søterritorium omkring Island regites indtil en Afstand af en fransk Mil, hvoraf der som sagt gaar 20 paa en Meridiangrad, altsaa tre Fjerdingvet, og jeg tror, at man, naar dette blev lagt til Grund for en Overenskomst, vilde kunne enes i det Mindste med denne Nation om noget Saadant. Jeg har ikke ved 2den Behandling af dette Spørgsmaal villet berøre dette Punkt, idet det, som sagt, er et vanskeligt Spørgsmaal, men da det er fremkommet, har jeg ikke kunnet undlade at udtale mig derom. Vi have i Betænkningen over Lovforslaget, saaledes som den blev fremlagt her til 2den Behandling, anført, at det maatte anses som en Selvfølge, at, hvor fremmede Fiskere havde Lov til at fiske med Trawl, maatte ogsaa danske Fiskere have Lov dertil. Hvis man imidlertid antager, at man kom i det Tilfælde, at man fik en Overenskomst med England, hvorefter det danske Søterritorium paa Jyllands Vestkyst strakte sig en Mil til Sø, hvortil man med Preussen fik en Overenskomst, hvorefter det kun skulde regnes for at strække sig tre Kvart Mil — noget Saadant kunde godt tænkes — blev der en Strækning mellem de tre og de fire Fjerdingvet, hvor det selvfølgelig ikke kunde formenes danske Fiskere at trawle, naar det var andre Fiskere tilladt at gjøre det. — Hvad i Dvrigt Spørgsmaalet om Trawlfiskeriet ved

Rettelse.

Sp. 5332, Lin. 24—25 f. o.: „der i Hans Majestæts Ministerium“, læs: „der nu sidder i Hans Majestæts Ministerium“.